

THEA ZOETEMAN-
MEULSTEE

Roman

*Vertrouwen
op morgen*

VERTROUW OP MORGEN

Vertrouw op morgen is het derde, maar zelfstandig te lezen deel in de trilogie *Een nieuwe morgen*.

Eerder verschenen van Thea Zoeteman-Meulstee in de Citerreeks

Nieuw begin * – deel 1 *Een nieuwe morgen trilogie*

Moedig verder * – deel 2 *Een nieuwe morgen trilogie*

Zomerbloei *

Het erfdeel *

De verloren zoon *

* Deze uitgave is ook verkrijgbaar als e-book

Thea Zoeteman-Meulstee

*Vertrouw op
morgen*

ISBN 9789401911900
ISBN e-book 9789401911917
NUR 344

© 2019 Citerreeks
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

www.citerreeks.nl

Alle rechten voorbehouden

‘Je bent geslaagd!’

‘Echt?’

‘Ja, heel, heel echt. Vanavond mag je een feestje vieren!’

Judith kijkt met stralende ogen voor zich uit, de telefoon aan haar oor. Ze kan het niet geloven. Wat heeft ze hier hard voor moeten knokken. De laatste weken was ze alleen maar bezig met twee woordjes: ja... nee... En nu dus toch: ja!

‘Judith? Ben je er nog?’ De stem van meneer Jongsma doet haar opschrikken uit haar gedachten.

‘O ja, sorry. Ik moet het even laten bezinken, geloof ik.’

De leraar lacht. ‘Ik begrijp het. Van harte gefeliciteerd, Judith. Je hebt je vakantie dubbel en dwars verdiend. Ik weet hoe jij voor het havodiploma geknokt hebt.’

‘Ja. Ik ben zo blij.’

‘Geniet ervan. Ik ga verder met bellen. Weet je wel wat een leuk klusje dit is?’

Nu schiet Judith in de lach. ‘Dat kan ik me voorstellen. Andere mensen blij maken is altijd leuk. Hartelijk bedankt voor uw telefoontje, meneer Jongsma. Ik ga het snel aan mijn ouders vertellen.’

Ze heeft nog maar net het gesprek beëindigd of haar moeder staat al in de kamer.

‘Zeg maar niets meer. Ik heb alles gehoord. Wat heerlijk voor je! Van harte gefeliciteerd!’

Ze wordt door haar moeder omhelsd en Judith straalt.

‘O mam, u moest eens weten wat een pak er van mijn rug afglijdt. Ik moest er niet aan denken om dit jaar nog een keer over te moeten doen.’

‘Daar hoeft jij je niet langer meer mee bezig te houden,’ zegt haar moeder. ‘Nu mag je ervan gaan genieten. Ga snel pa bellen. Die zit zich natuurlijk ook al de hele dag te verbijten.’

Het eerstvolgende uur zit Judith alleen nog maar te bellen en berichtjes te verzenden. Het is zo leuk om dit goede nieuws rond

te bazuinen! Wat heeft ze in de rats gezeten! En nu voelt ze zich opgelucht en blij.

Haar vriendinnen uit haar klas blijken ook allemaal geslaagd.

‘We moeten een datum prikken om met de klas een feestje te vieren,’ stelt Laura voor. ‘Ik heb gehoord dat iedereen geslaagd is!’

‘Super!’ vindt Judith. Ja, dat feestje met de hele klas moet er zeker komen. Wat zal ze iedereen gaan missen! Vooral haar drie vriendinnen. Ze hadden zo’n hechte band met elkaar. Ze gaan nu ieder een kant op. Laura gaat de pabo doen, Nienke gaat verder in de psychiatrie, en Jolien wil alsnog haar vwo-diploma gaan halen omdat ze heel graag kinderarts wil worden. En zijzelf wil graag verder leren voor verpleegkundige.

Maar eerst vakantie!

Die avond is er gebak, bloemen en een kamer vol mensen die Judith komen feliciteren.

Judith kijkt de kring rond. Haar opa en beide oma’s zijn er, een tante en twee nichtjes. Zelfs Nienke en Laura zijn er. ‘Een half-uurtje,’ hadden ze gezegd. ‘Ze willen ons thuis ook niet missen vanavond. We worden volop in de bloemetjes gezet, Juut!’

Jolien heeft ze alleen via de app gesproken. Die ziet ze later wel weer.

Het wordt laat die avond. Maar dat maakt niet uit. Ze kan de volgende dag uitslapen. Als ze in haar kamer voor de spiegel staat, ziet ze twee stralende blauwe ogen. Ze haalt haastig een borstel door haar blonde, halflange haar. Ze trekt het strak naar beneden, maar het krult meteen weer eigenwijs op. Ze wil geen krullen, maar het gaat vanzelf. Als het regent, krult het nog erger. Dit tot haar ergernis. Het liefst wil ze steil haar met een leuke boblijn. Lekker kort en strak. Dat zit er voor haar dus niet in.

Ze rekt zich uit. Eigenlijk heeft ze helemaal nog geen slaap. Er is zoveel dat haar hoofd nu vult. Ze staat op een grens. Het schoolleven kan ze deels achter zich laten. Nu kiest ze iets wat ze altijd al graag wilde doen: verpleegkundige worden.

Hoe zal haar toekomst er verder uit gaan zien? De toekomst ligt als een leeg, wit vel voor haar. Hoe zal die ingevuld worden?

Als ze later op bed ligt, staart ze in het donker voor zich uit. Zeventien jaar is ze. Ze is als enig kind opgegroeid. Wat heeft ze al die jaren naar een broertje of zusje verlangd! Ze was jaloers als een van haar vriendinnen vertelde dat er een broertje of zusje op komst was. En als ze dan later over de wieg gebogen stond en zo'n lieve baby zag liggen, kneep het bij haar vanbinnen. Het had haar in al die jaren aan niets ontbroken, maar dit heeft altijd aan haar geknaagd.

Toen ze haar moeder er eens naar vroeg, zei deze: 'We zijn al zo blij dat we jou hebben gekregen, Judith! Jij was voor ons een geschenk uit de hemel. Een groot Godsgeschenk! Papa en ik hadden ook graag meer kinderen gewild. Helaas is dat niet aan ons gegeven.'

Daarna heeft haar moeder dit onderwerp nooit meer aange-roerd. En zij ook niet.

Ze besepte des te meer hoe groot het wonder moest zijn geweest toen zij geboren was! Op haar hadden ze natuurlijk ook niet gerekend.

Ze was nooit iets tekortgekomen. Vriendinnetjes mochten altijd komen. Ze mochten blijven eten en ook vaak logeren. Als ze met vakantie gingen, mocht er altijd een vriendinnetje mee.

Zonder dat haar ouders haar verwenden, kreeg ze wat ze nodig had. Liefde werd haar met gulle hand gegeven. Ze groeide op in een warm nest met ouders die altijd voor haar klaarstonden.

Zeventien is ze. In het najaar hoopt ze achttien te worden. Nog een paar jaar is ze thuis. Dan hoopt ze op eigen benen te gaan staan. Misschien trouwt ze wel of gaat ze op zichzelf wonen. Zouden haar ouders haar los kunnen laten?

Ze is nu nog jong en hoeft haar hoofd niet te breken over wel of niet zelfstandig wonen. Maar soms is ze onrustig over het feit of haar ouders haar wel kunnen laten gaan. Over haar vader zit ze minder in. Die is vrij nuchter. Haar moeder is anders. Ze is snel bezorgd en kan haar waarschijnlijk niet missen.

Judith draait ongeduldig op haar andere zij. Waar denkt zij aan? Komt het door de duisternis van de nacht dat ze zo zwaar-moedig ligt te denken? Dit is voorlopig niet aan de orde, dus weg

met die gedachten. Ze kan zich beter bezighouden met de fijne dingen die vandaag zijn gebeurd. Nog beter: ze moet proberen te slapen.

Ze sluit haar ogen. Maar voorlopig blijft de slaap weg.

Het rumoer van stemmen komt haar al vanuit de verte tegemoet. Veel fietsen staan geparkeerd voor het tuincentrum waar Chiel woont. Fijn dat zijn vader een ruimte in zijn bedrijf beschikbaar hield voor het examenfeest van hun klas. Ze zijn met vijftientig jongens en meisjes. Nu hebben ze er heerlijk de ruimte voor.

Voor de laatste keer als klas bij elkaar. Het zal vreemd zijn. In de laatste twee jaar dat ze met elkaar hebben opgetrokken, hebben ze een fijne band met elkaar opgebouwd. De eerste jaren zaten ze deels bij elkaar totdat ze een vakkenprofiel moesten kiezen. En nu zijn ze uiteindelijk als een leuke vrienden- en vriendinnenclub bij elkaar om afscheid te nemen. Een mooie afsluiting van een periode waarin ze met elkaar veel gelachen hebben.

Ja, er was veel lol, maar ook waren daar ernstige momenten en goede gesprekken. Het zijn herinneringen die de rest van haar leven met haar mee zullen gaan. Het zal best moeilijk zijn om afscheid te nemen van iedereen. Behalve van haar drie vriendinnen. Als het aan haar ligt, blijven ze contact houden.

Heerlijk eigenlijk dat ze elkaar via sociale media van elkaars bezigheden op de hoogte kunnen houden. Bijna de hele klas zit op Facebook en uiteraard WhatsApp. Dat scheelt natuurlijk veel. Toch zou het leuk zijn om over ongeveer een jaar nog eens een reünie te kunnen organiseren.

Dat zal ze vanavond in de groep gooien. Ze zullen er vast wel oren naar hebben.

Laura en Jolien halen haar in. En bij het laatste stukje voegt Nienke zich er ook bij. Chiel staat hen bij de ingang op te wachten. Al zijn ze vroeg, ze blijken niet de eersten te zijn.

Chiel heeft met twee jongens en twee meisjes uit hun klas de ingang versierd met een grote slinger: WELKOM. Binnen hangen slingers met vlaggetjes. Er staat een tafel waar iedereen zijn bijdrage mag inleveren. Judith zou voor zakken chips zorgen. Ze

leegt haar plastic tas boven de tafel. Er rollen wel tien zakken uit.

Nienke heeft voor pakken sap en limonade gezorgd. Jolien heeft twee zelfgemaakte taarten meegenomen en Laura een doos heerlijke bonbons.

‘Ben ik blij dat ik vanavond bijna niet gegeten heb!’ giechelt Laura. Ze gaat met haar hand over haar maag.

‘Ga je niet misselijk eten,’ raadt Jolien half plagend, half ernstig aan. ‘Ik ken jou. Je kent geen grens.’

‘Ik zal eraan denken, oma,’ reageert Laura. ‘En als het soms toch misgaat, zal ik jou om een emmertje vragen.’

‘Of je houdt alles binnen en ben je tonnetjerond. In dat geval zullen we je vanavond naar je fiets moeten rollen,’ giechelt Nienke.

Jolien hoort hen niet eens meer. Ze heeft zich omgedraaid en kijkt keurend naar de taarten of die heel overgekomen zijn. Ze knikt tevreden. Gelukkig geen deukje opgelopen onderweg.

De tafel wordt al voller en voller. En de ruimte vult zich steeds meer met klasgenoten.

Judith kijkt om zich heen. Het geeft een raar gevoel dat ze voor het laatst hier bij elkaar zijn.

Ze duwt die gedachten weg. Vanavond wil ze genieten.

En dat doet ze. Het wordt een soort van dolle avond. Een groepje uit hun klas voert een stukje op waarbij er allerlei herinneringen worden opgehaald. Natuurlijk wordt het meeste nog gekker en doller gemaakt dan het in werkelijkheid was. De manier waarop het gebracht wordt, maakt dat iedereen dubbel ligt.

De tafel met al het lekkers wordt leger en leger. Het gepraat en gelach neemt in volume meer toe. Het is zoals het vaak gaat: hoe later, hoe gezelliger. De wijzers van de klok lijken sneller te gaan dan normaal. Voordat Judith er erg in heeft, is de avond om. Het is halftwaalf als er een eind komt aan het feestje. Met vereende krachten wordt alles opgeruimd, schoongemaakt en aangeveegd.

De stoelen worden opgestapeld en de tafels aan de kant geschoven. Volle vuilniszakken worden in een hoek gezet. Die kunnen de volgende dag met de vuilnisman mee.

Afscheid nemen. Nu is het echt zover. Het geeft een naar gevoel in Judiths maag. Een gevoel waar ze niet aan toe wil geven. Ze wil niet sentimenteel zijn.

Iedereen lijkt het weg te duwen, want er is een uitgelaten, lacherige stemming.

‘Reünie,’ wordt er al hier en daar geroepen. ‘Die moet er zeker komen. We bellen elkaar nog.’

Ineens staat Chiel voor haar.

‘Ik wil je graag naar huis brengen, maar ik kan mijn vader nu niet in de steek laten...’

Judith kijkt naar Chiel die de loods in wijst. Chiels vader is net binnengekomen en schuift kasten en ander meubilair van het tuincentrum weer op zijn plaats.

‘Aardig van je,’ knikt Judith, ‘maar het hoeft niet. Ik fiets met een groepje mee.’

Chiel haalt een hand door zijn haar. Een onzeker gebaar.

‘Weet je... ik had je graag nog willen spreken. Op de een of andere manier is er vanavond niets van gekomen. En ik heb ook geen zin om nu al afscheid van je te nemen. Kunnen we niet iets afspreken?’

‘Chiel...’

Chiel kijkt om. Zijn vader blijkt hulp nodig te hebben.

‘Ja, ik kom.’ Hij draait zich weer naar Judith. ‘Zie je... ik...’

‘Jut, ga je mee?’

Laura en Nienke staan achter haar.

Judith knikt. ‘Ja, ik kom.’

‘Eh... we spreken elkaar nog wel. Ik heb je nummer,’ zegt Chiel snel. ‘Dag!’

In een paar grote passen loopt hij weg. Judith kijkt hem in verwarring na. Dan voelt ze de onderzoekende blikken van Nienke en Laura op zich gericht.

‘Wat moest hij van je?’

‘O, niets bijzonders. Zullen we gaan?’

In groepjes gaan ze daarna uiteen. Laura, Jolien, Nienke en nog enkele andere jongens en meisjes rijden gezamenlijk met elkaar mee.

Halverwege de route naar huis staat Judiths vader met zijn fiets op haar te wachten. Judith is dan nog samen met Laura en Jolien en twee jongens: Sjoerd en Joost. Ze fronst. Lief van pa dat hij mij niet alleen wil laten gaan op Nederlands donkere, onveilige wegen, denkt ze met lichte spot. Toch geeft het haar een vervelend gevoel. De andere meisjes worden ook niet opgehaald. Bovendien zijn ze met elkaar en het laatste stuk is ze ook niet alleen. Eén jongen woont vlak bij haar in de buurt.

‘Ma was bezorgd en wilde niet dat je het laatste stuk alleen zou komen,’ verontschuldigt pa zich. ‘En ik ben het wel met haar eens.’

‘Zoals u ziet, ben ik niet alleen,’ reageert Judith luchtig.

Ze kan het niet helpen dat de bezorgdheid van haar ouders haar irriteert. Ze voelt zich zelfs min of meer voor schut gezet bij haar vriendinnen en de twee jongens. Wordt zij door pappie opgehaald!

‘Nou, dag,’ zegt ze lauw tegen de anderen. Het plezier van de avond is een eind tenietgedaan door de onverwachte komst van haar vader.

Eenmaal thuis blijkt dat haar moeder nog op is. En dat terwijl ze altijd graag bijtijds op bed ligt omdat ze, zoals ze zelf altijd zegt, haar rust hard nodig heeft.

‘Wat ben je laat?’ De verontwaardiging klinkt door in haar stem.

‘Dag ma,’ zegt Judith iets nadrukkelijk, omdat haar moeder het groeten door haar boosheid achterwege laat. ‘Ja, het was een leuke avond. Ik heb genoten.’

Ma kijkt haar vreemd aan. ‘Wat doe je raar? Het is toch logisch dat ik me bezorgd maak? Het is al twaalf uur geweest. En je kunt om deze tijd niet alleen over straat. De nieuwsberichten staan bol van...’

‘Ja, stil maar!’ Judith wuift met haar hand verdere onthullingen weg. ‘Ik was niet alleen, maar met een groep. Ik ga naar bed. Welterusten.’

Ze stampet nog net niet de trap op. Op dit moment verwenst ze het feit enig kind te zijn. Want dat is volgens haar de reden waar-

om haar ouders zo overbezorgd voor haar zijn. Omdat ze hun enige bezit is. Bezit? Geleend pand, zou de dominee zeggen.

Ze grinnikt onverwachts, terwijl ze zichzelf in het spiegelbeeld van de badkamer bekijkt. Haar haren zitten een beetje in de war. Ze heeft een rode kleur op haar gezicht en haar ogen schitteren haar tegen. Een schittering van vermaak of van ergernis?

Hoe het ook zij, haar ouders hebben een flinke domper op deze avond gezet. Het valt haar van haar vader tegen dat hij zich deze keer zo heeft laten beïnvloeden door haar moeder. Pa is altijd vrij nuchter geweest en maakte zich niet snel druk. Ma daarentegen nam haar altijd op een overdreven manier in bescherming. Dat benauwde haar vaak. Nu ze ouder wordt, hoopte ze dat het af zou nemen. Het tegendeel lijkt bewaarheid te worden. Misschien neemt de bezorgdheid wel toe naarmate ze zelfstandiger zal worden. En ma zal eraan moeten geloven: op een dag zal ze haar los moeten laten.

Met een traag gebaar pakt Judith haar tandenborstel en ze knijpt een beetje tandpasta uit de tube. Ze poetst net zolang totdat haar hele mond gaat tintelen. Daarna spoelt ze haar mond, ze haalt een plens water over haar gezicht, roetsjt met een handdoek haar gezicht weer droog en loopt naar haar slaapkamer.

Ze hoort haar moeder de trap op komen. Nog voordat haar moeder gelegenheid heeft om iets tegen haar te zeggen, heeft Judith de deur achter zich dichtgedaan. Op de tast knipt ze een lampje aan dat haar gezellige kamer meteen in een zee van zacht licht doet baden.

Ze trekt de gordijnen dicht en gaat in haar knalrode, luie stoel zitten. Ze kan er nog niet toe komen om haar bed in te stappen. Klaarwakker is ze.

Ze denkt aan de heerlijke avond die ze net achter zich heeft. Die gekke Chiel! Wat heeft die zich uitgesloofd. Het was supergezellig in de loods van zijn vader. En op het laatst wilde Chiel haar thuisbrengen. Het was dat zijn vader nog wat laatste handen-spandiensten verrichtte in die loods en niet zonder Chiels hulp kon, anders was hij met haar mee gefietst. Ze heeft nooit iets aan hem gemerkt dat hij haar bijzonder graag mag. Waarschijn-

lijk heeft dit afscheid hem gestimuleerd om juist persoonlijker naar haar te worden.

Ze vindt hem heel aardig. Meer zal er niet in zitten. Jammer, Chiel, ik heb op dit moment andere prioriteiten. Eerst vakantie en dan verder leren voor verpleegkundige.

Een halfuur lang droomt ze na over deze heerlijke avond en over haar toekomstplannen. Dan slaat de vermoeidheid toe en lokt haar bed.

Als ze de volgende dag wakker wordt, is het een onwerkelijk gevoel voor Judith dat ze nu echt niets, niets meer moet en niets meer hoeft. Ze kan luieren en doen waar ze zin in heeft. Geen rekening meer houden met school, niet meer letten op de klok, geen leerboeken meer... Heerlijk!

Ze blijft nog een poosje genietend liggen. Het is inmiddels al halftien geweest. So what?

Beneden hoort ze aan de geluiden dat haar moeder bezig is. Haar vader zal inmiddels al lang en breed op zijn werk zitten. Ze hoopt dat ma niet weer over gisteravond begint. Dat vervelende gezeur...

Er komt een appje binnen. Ze kijkt op haar mobiel en ziet een berichtje van Laura.

Om elf uur bij mij. Jolien en Nienke komen ook. We moeten iets bespreken.

Judith stuurt een berichtje terug: *Wat dan?*

Hoor je straks!

Judith haalt haar schouders op. Ze is nieuwsgierig. Wat zou Laura met hen te bespreken hebben? Ze gaat meteen haar bed uit. Ze is nu toch klaarwakker. Eerst een douche nemen, aankleden en dan naar beneden. Ze hoort de stofzuiger beneden zoe-men. Ma is al druk bezig.

‘Ga je nu alweer weg?’ vraagt haar moeder verbaasd, als Judith gehaast een broodje heeft gegeten.

Judith knikt. ‘Ik heb afgesproken bij Laura.’

‘O.’ Ma’s stem klinkt teleurgesteld. ‘Ik had juist zo’n zin om iets leuks samen te doen. Dat had je wel verdiend, vond ik.’

‘Iets leuks?’

‘Ja. Winkelen. Leuke kleren uitzoeken voor je diplomeringsavond op school. Dat is over twee weken, toch? En daarna op een terras iets drinken met iets lekkers erbij.’

De ergernis van gisteravond verdwijnt bij Judith als sneeuw voor de zon.

‘Maar dat kan toch?’ doet ze opgetogen. ‘Ik heb nu zeeën van tijd. Wanneer? Morgen? Overmorgen?’

Haar moeder lacht alweer. ‘Ik dacht even dat je het niet leuk vond om met mij op stap te gaan.’

‘Hoe komt u daar nou bij?’ Judith schudt verontwaardigd haar hoofd. ‘Ik vind het een superplan. Zullen we morgen gaan? Een uur of tien?’

Ma knikt en lacht. Spontaan geeft Judith haar moeder een zoen op haar wang. Dan, als schaamt ze zich bijna voor haar eigen reactie, haast ze zich de deur uit.

Op de fiets naar Laura laat ze haar gedachten nog eens gaan. Misschien moet ze het haar moeder niet al te kwalijk nemen dat ze zo bezorgd voor haar is. Is dat niet bij alle moeders een beetje zo? Vooral als ze één kind hebben en dus de zorg niet hoeft te verdelen over meerdere kinderen.

En toch... toch wil ze zich vrij voelen. Haar moeder moet haar niet verstikken in liefde en in bezorgdheid. Daar kan ze niet tegen.

Maar dit plan van haar moeder is heel leuk. Ze verheugt zich op morgen. Maar nu eerst naar Laura. Ze is benieuwd wat zij te vertellen heeft.

Kan het vertrouwen teruggewonnen worden?

Judith groeit als enigst kind op bij haar liefdevolle ouders. Ze heeft het altijd moeilijk gehad met de bemoeienis van haar overbezorgde moeder Magda. De verhouding tussen moeder en dochter is verstoord, en dat wordt niet beter als Judith ontdekt dat ze geadopteerd is. Magda doet er alles aan om het vertrouwen van haar dochter terug te winnen, maar Judith zit vol met vragen. De enige die haar antwoorden kan geven is Simone, haar biologische moeder. Zij heeft nog steeds veel verdriet van het afstaan van haar dochter en hoopt dat ze elkaar terugvinden.

Thea Zoeteman-Meulstee is een bekende naam in de Citerreeks. In 2015 won ze de Valentijnprijs voor het beste romantische boek met haar roman *De verloren zoon*. Met *Vertrouw op morgen* sluit Thea Zoeteman-Meulstee haar prachtige trilogie *Een nieuwe morgen* af. Eerder verschenen hierin *Nieuw begin* en *Moedig verder*.

CITER REEKS

ISBN 978 94 0191 190 0 NUR 344

9 789401 911900

www.citerreeks.nl